

POSTANOWIENIE

21 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 21 lutego 2024 r. w Warszawie
zażalenia K. Ć.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z 6 lipca 2023 r., I ACa 74/23,

w sprawie z powództwa K. Ć.

przeciwko A. Ć.

o rozwód,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

W związku z zażaleniem powódki K.Ć. od postanowienia Sądu Apelacyjnego
w Lublinie z 6 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym
obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych,
a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych.
Obejmuje ono również czynności procesowe związane z postępowaniem przed
Sądem Najwyższym, podejmowane przed sądem niższej instancji.

Przymus adwokacko - radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym
ma na celu zapewnienie złożenia środka odwoławczego, który odpowiada
ustawowym wymaganiom i jest wynikiem dochowania staranności, jakiej można

wymagać od profesjonalisty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2019 r., V CZ 15/19). Odnosi się on do każdego postępowania przed Sądem Najwyższym i wyłącza zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście. Oznacza to, że czynności samej strony lub pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym albo rzecznikiem patentowym są bezskuteczne.

Środek odwoławczy wniesiony z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. należy kwalifikować jako niedopuszczalny a uchybienie leżące u podstaw tej oceny ma charakter nieusuwalny (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2018 r., V CZ 16/18; z 16 stycznia 2009 r., V CZ 87/08, z 8 października 2014 r., II CZ 53/14, z 10 marca 2016 r., III CZ 7/16, z 17 kwietnia 2019 r., V CZ 15/19, z 27 czerwca 2023 r., III CZ 118/23).

Zażalenie w niniejszej sprawie podlega zatem odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. z tego powodu, że zostało wniesione przez powódkę osobiście, tj. z naruszeniem obowiązującego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obligatoryjnego zastępstwa stron przez adwokatów lub radców prawnych (art. 87¹ k.p.c.).

Ubocznie należy wskazać, że zażalenie było bezzasadne. Zgodnie bowiem z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., w sprawie o rozwód skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. Wyłączenie w powołanym przepisie możliwości wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie o rozwód ma charakter generalny. Nie jest zatem dopuszczalna kontrola kasacyjna wydawanych w tych sprawach jakichkolwiek orzeczeń i to bez względu na charakter wadliwości, jakimi mogą być one dotknięte (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 7 listopada 2002 r., II CZ 85/07, z 19 marca 2008 r., V CZ 9/08, postanowienie Sądu z 20 czerwca 2022 r., III CZ 138/22).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.

[SOP]

[a!]

